

Sủng Phi

Chương 30 : Chương 30

Chương 30. Thử.

Editor: Linh

Hắn đứng ở dưới mái hiên mở ngay thư ra.

Chữ trên thư có thể nói là đoạn chính, lộ ra mấy phần thanh tú.

“Đồ ăn sáng có bánh hoa vị gừng, Vương đầu bếp làm rất ngon miệng, nhịn không được ăn ba cái, kết quả con tức giận, đá thiếp mấy cái, bụng thiếp đều đau, xem ra hắn rất không thích bánh hoa vị gừng đâu!”

Thái tử cười rộ lên, lại nhìn xuống dưới.

“Con khí lực càng ngày càng mạnh, có thể thấy được thập phần khỏe mạnh cho nên Điện hạ không cần lo lắng, thiếp thân sẽ thuận lợi sinh con ra. Chỉ là dạo này thiếp thân cứ cảm thấy lo lắng cho Điện hạ, có lẽ là do có thai, mong Điện hạ bảo vệ tốt bản thân, lệnh thủ vệ một tấc không rời, thiếp thân cũng an tâm.”

Hắn cầm thư, tạm dừng một lát.

Lại nhìn mặt sau, thế nhưng chỉ có một câu: “Thiếp thân lần đầu tiên viết thư, chữ khó có thể tránh khỏi bất nhã, mong Điện hạ chớ trách, chờ thiếp thân luyện chữ tốt, nếu Điện hạ thích sẽ thường xuyên viết thư, Điện hạ vạn an.”

Thư ngắn như vậy hắn rất nhanh liền xem xong, chỉ cảm thấy sinh ra cảm giác ý còn chưa hết, hắn lật thư qua lại nhìn nhìn, bên kia cũng trống rỗng, thật sự không có. Hắn thầm nghĩ nàng cũng không phải không có thời gian rồi, đã viết thư đến vì sao không viết dài chút?

Thái tử gấp thư lại, nhét vào trong tay áo.

Hắn trực tiếp đi thư phòng.

Nghiêm Chính cũng không cần phân phó, vén tay áo lên mài mực cho Thái tử.

Thái tử nhắc bút, nghĩ đến Phùng Liên Dung liền cúi đầu xuống, chậm rãi viết ra mấy chữ, khóe miệng lại hơi hơi lộ ý cười, hần vung tuyệt bút lên, viết phong thư hồi âm cho nàng.

Nghiêm Chính nghiêng đầu nhìn lại, khóe miệng giật giật.

“Chờ mực khô, đưa đến cho Phùng quý nhân.” Thái tử phân phó, “Gọi Dư Thạch tới.”

Nghiêm Chính dạ một tiếng.

Lại nói Phùng Liên Dung viết thư, trong lòng cũng có chút lo sợ bất an, thật ra nàng vốn cũng không muốn quấy nhiễu Thái tử, nhưng chuyện đó như ngạnh ở cổ họng, khiến nàng không thể không để ý, hơn nữa cũng không làm được.

Nàng chỉ có thể tận lực, chính là không biết Thái tử xem rồi có đặt chuyện này trong lòng hay không?

Kết quả Nghiêm Chính lập tức đến đây: “Điện hạ cũng viết thư cho quý nhân.”

Phùng Liên Dung mừng rỡ, cẩn thận mở thư ra.

Chung ma ma cũng lén nghiêng đầu xem.

Ai ngờ đến trên thư chỉ viết ba chữ: đừng nhớ mong.

Phùng Liên Dung nhin không được bĩu môi, tốt xấu gì nàng cũng viết mấy dòng, Thái tử thật sự bận rộn như vậy, chỉ viết mấy chữ?

Có điều chữ này thật sự rất đẹp.

Một tay đi theo khuôn mẫu, khí phách, có lẽ nàng luyện mười mấy năm cũng không nhất định có hàm súc bậc này.

Nghiêm Chính thấy nàng thất vọng, nhắc nhở: “Lần tới quý nhân không ngại viết dài một chút, hiện sắp tới mừng năm mới, Điện hạ thật sự cũng không có thời gian rảnh qua đây.”

Hắn là nhìn thấy Thái tử lật thư, đây không phải ghét bỏ thư ngắn thì là gì.

Phùng Liên Dung vẫn không quá hiểu rõ, nhưng nàng càng quan tâm chuyện khác hơn: “Điện hạ xem xong thư của ta, sau đó làm chuyện gì?”

“Gặp Dư thống lĩnh.” Nghiêm Chính cân nhắc một chút, vẫn là trả lời nàng.

Phùng Liên Dung mở cờ trong bụng, thuyết minh Thái tử thật sự lưu ý.

Nghiêm Chính cười cười rời đi.

“Vừa rồi hắn nói cái gì viết dài một chút, Điện hạ không phải rất bận sao, thời gian rảnh đâu mà xem?” Phùng Liên Dung lại cùng Chung ma ma nói chuyện này, bằng không Thái tử cũng không chỉ viết cho nàng ba chữ.

Chung ma ma cũng đoán không ra, nhưng theo lý thuyết Nghiêm Chính sẽ không hại Phùng Liên Dung, liền nói: “Vây chờ qua một thời gian nữa lại viết thử một phong, Điện hạ chịu hồi âm chủ tử, ít nhất là không chán ghét chuyện này.”

Phùng Liên Dung liền nói được.

Đến tháng mười một Thái tử giám quốc đã tròn một tháng, có quan viên lâm triều nói lên chuyện tước phiên.

Về việc tước phiên, thật ra từ lúc trước khi Tiên đế qua đời ông đã đoán được phiên vương khắp nơi nhất định sẽ trở thành một trong những tai họa ngầm. Chỉ là đến khi ông hiểu rõ đã muộn, còn chưa thực thi đã buông tay nhân gian.

Mà con ông, đương nhiệm Hoàng đế lại không hoàn toàn nghe theo, vẫn giữ bốn vị phiên vương nắm quyền to, hơn nữa vào lúc làm suy yếu các phiên vương khác cong từng trấn an qua tứ vương, ý muốn không làm nổi lên tranh chấp.

Thái tử nghĩ đến chuyện này, cũng có chút cảm tức.

Nên dứt không dứt sẽ phản trở lại, đã ra tay thì ra tay đến cùng đi, làm gì chỉ động một nửa, thời điểm nên cứng rắn lại mềm xuống! Hiện tại ngược lại khó giải quyết.

Hắn một đường suy nghĩ, khi sắp đến chính điện lại hạ quyết định, xoay người đi về phía cung Thọ Khang.

Hoàng hậu đã ở, giúp Hoàng thái hậu kẹp hạch đào. Hoàng thái hậu nhìn thấy hắn, trên mặt liền lộ ra tươi cười: “Vừa vặn nhà bếp đưa trứng cá mực qua đây, người cũng thích ăn, ngồi xuống ăn một cái đi.”

Thái tử hành lễ ngồi xuống.

Cung nhân gấp cho hắn một đĩa trứng cá mực, Thái tử ăn mấy miếng, thấy Hoàng thái hậu lau miệng, liền buông đĩa xuống nói: “Tôn nhi có chuyện muốn hỏi chút ý kiến của Hoàng tổ mẫu.”

Hoàng hậu đứng dậy muốn đi.

Hoàng thái hậu gọi bà lại: “Đi đâu, Hữu Đường nói chuyện còn có thể tránh người?”

Hoàng thái hậu chỉ đành ngồi xuống.

Thái tử quả thật cũng không có ý muốn Hoàng hậu tránh đi, lập tức liền nói: “Hôm nay có người nói ra chuyện tước phiên, còn nâng Hoàng tổ phụ ra, nói phụ hoàng không tuân theo ý chỉ của Tiên đế, là việc bất hiếu.”

Hoàng thái hậu lập tức chau mày.

Các đại thần duy trì tước phiên, bà tự nhiên cũng biết đến, không nghĩ

tới Hoàng thượng không lâm triều bọn họ lại đưa ra cho Thái tử, thật sự là một đám chỉ biết tìm phiền toái!

Bà cười lạnh một tiếng: “Bọn họ đây là quan tâm bậy, hiện bốn vị phiên vương, có hai vị là huynh đệ ruột của Hoàng thượng, huynh đệ liền tâm mới có thể bảo trụ giang sơn Triệu gia, ngoại thần như bọn họ tất nhiên là không hy vọng như vậy. Phiên cương cường đại rồi, quan địa phương tất phải suy yếu. Hữu Đường người đừng để ý đến bọn họ, Nhị thúc, Tam thúc người một lòng vì nước, bao nhiêu lần đánh lui ngoại xâm? Nhị thúc người thậm chí còn bị thương mấy chục lần, bọn họ an toàn ở Kinh thành, tự nhiên là đứng nói chuyện không đau thắt lưng!”

Thái tử thâm nghĩ, quả nhiên Hoàng tổ mẫu vẫn hướng về hai vị thúc thúc, hẳn hôm nay cả gan thử, cũng càng thêm xác định ý tưởng của bà.

Nhưng mà tước phiên thế tất phải làm, không thể kéo dài nữa.

Thái tử nói: “Tôn nhi tự nhiên cũng biết rõ cống hiến của phiên vương các nơi, có điều phiên vương quyền thế lớn mạnh, chịu ảnh hưởng không chỉ có quan địa phương, dù là hoàng quyền cũng giống vậy, bằng không năm đó Hoàng tổ phụ cũng không yêu cầu phụ hoàng chấp hành quyết nghị này.”

Hoàng thái hậu ngẩn ra.

Nhưng bà không phải người dễ dàng bị thuyết phục, bà thản nhiên nói: “Bốn vị phiên vương trung thành và tận tâm, sao lại uy hiếp đến hoàng quyền? Hoàng tổ phụ người lo lắng nhiều.”

Thái tử nói: “Chỉ riêng ở Kinh thành quả thật không thể phát hiện, phiên vương ảnh hưởng to lớn, vốn là ở ngoài.”

Hoàng thái hậu nhíu mày, bà nghiêng đầu nhìn thoáng qua Hoàng hậu, nói: “Người có suy nghĩ gì về chuyện này.”

Hoàng hậu vẫn còn đang kẹp hạch đào, nghe vậy kẹp ra thịt hạch đào tuyết trắng hoàn chỉnh đặt vào mâm sứ, lau tay nói: “Đạo lý lớn khác con dâu không biết, chỉ biết là lịch đại phiên vương tạo phản cũng

không ít, có điều con dâu thấy Nhị thúc, Tam thúc chắc là sẽ không vậy, bằng không năm đó ngôi vị hoàng đế cũng không đến lượt hoàng thượng ngồi.”

Lời này vừa nói ra, Hoàng thái hậu và Thái tử đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Từ tạo phản này, cũng không phải là có thể tùy tiện nói ra.

Hoàng thái hậu ho khan một tiếng: “Ta thấy người ngày càng không ra thể thống gì.”

Thái tử lại âm thầm buồn cười, cũng chỉ có Hoàng hậu mới dám ở trước mặt Hoàng thái hậu nói trắng ra như vậy. Hơn nữa lời này mình bao ám biển, cái gì là Nhị thúc Tam thúc sẽ không.

Nếu sẽ không, Hoàng thái hậu sẽ cẩn thận duy trì cảm tình giữa ba huynh đệ như vậy?

Hoàng thái hậu quả thật rất coi trọng ba nhi tử này, lại sợ bọn họ cốt nhục tương tàn mới hao tổn tâm cơ tạo nên cục diện hôm nay, bằng không Hoàng thượng có thể để một đám đại thần thay nhau ra trận?

Nói đến cùng, không muốn tước phiên nhất chính là Hoàng thái hậu.

Trong phòng xuất hiện im lặng ngẩn ngui.

Vẫn là Hoàng thái hậu mở miệng trước tiên: “Trước vẫn nên hỏi ý kiến của Hoàng thượng đi.”

Chuyện bực này còn chưa nói, Thái tử là rõ ràng nhất, phụ hoàng này của hắn là nhất gan kéo dài bệnh.

Hắn đáp lại một tiếng, đứng lên muốn cáo từ.

Hoàng hậu cũng đứng lên.

Mẫu tử hai người đi ra ngoài.

Thái tử vuốt cằm: “Vừa rồi đa tạ mẫu hậu.”

Hoàng hậu nói: “Cảm tạ cái gì, ta nói đều là sự thật, chỉ là tổ mẫu ngươi có nghe vào hay không lại là một chuyện khác.”

Thái tử im lặng.

Hoàng hậu hơi hơi ngửa đầu, nhìn hẳn.

Nhi tử bà tự tay nuôi lớn này ngày càng anh tuấn thành thực, càng giống Tiên đế, thật ra cũng khó trách hoàng thượng không thích hẳn, thứ nhất nương hẳn không được sủng, thứ hai chính là nguyên nhân này.

Năm đó Tiên đế cũng không rất coi trọng hoàng thượng, khi bà còn là Thái tử phi đã nhìn ra, Tiên đế thích nhất chính là Lệ vương, mà Hoàng thái hậu thích nhất lại là Hoài vương.

Cuối cùng vẫn là lập trưởng tử làm Thái tử.

Cũng bởi vì như thế Tiên đế có nhiều soi mói Hoàng thượng, hoàng thượng rất sợ Tiên đế, tự nhiên liền cũng không thích Thái tử.

“Chuyện này ngươi đừng nói gì thêm.” Hoàng hậu khó được dặn dò nhi tử một câu, “Để Hoàng tổ mẫu ngươi suy nghĩ kỹ, đừng gấp.”

“Con biết.” Trong mắt Thái tử lộ ra cao hứng.

Hoàng hậu rất ít nói giúp hẳn, luôn nhàn nhạt, một chút cũng không giống mẫu thân, nhưng mà hôm nay hẳn biết, Hoàng hậu luôn quan tâm hẳn.

Thấy hẳn như thế, trong lòng Hoàng hậu hơi chua, muốn nói thêm mấy câu cổ vũ, nhưng đến cuối cùng vẫn không nói lên lời.

Mấy năm nay, bà và hoàng thượng có khúc mắc, phụ nhi tử này.

Như bà nghĩ đến, thật ra bà có thể làm cho Thái tử đó là sống lâu một chút.

Chỉ cần bà còn sống, Thái tử vĩnh viễn đều là Trưởng tử, Hồ quý phi không làm được Hoàng hậu, nhi tử của nàng ta liền vĩnh viễn là thứ tử!

Thấy Hoàng hậu đi xa Thái tử mới xoay người lại.

Kết quả không đến hai ngày, Hoài vương đến Kinh, Hoài vương phi và hai nhi tử không cùng tới, chỉ một mình ông. Tới đây là vì muốn thăm hoàng thượng nằm trên giường không dậy nổi, thứ hai là muốn đón Triệu Thục về Hoa Tân phủ đón năm mới.

Chuyện này không có gì đáng trách.

Triệu Thục dù sao cũng là đứa nhỏ của bọn họ, cha nương nhớ con cái cũng là lẽ thường. Hoàng thái hậu cười nói: “Thục nhi thật sự rất ngoan, không khóc không âm ỉ, còn thường xuyên theo giúp ta nói chuyện đây, có điều cũng nên trở về đoàn tụ với các người.” Bà xoa xoa đầu Triệu Thục, “Chờ thời tiết ấm, lại đến chỗ này của Hoàng tổ mẫu, được không?”

Triệu Thục ôm lấy cổ Hoàng thái hậu, “Dạ, Thục nhi thích Hoàng tổ mẫu nhất.”

Hoài vương cười ôn hòa, lại hỏi Hoàng thái hậu: “Vừa rồi đi thăm Hoàng thượng, giống như cũng không quá nghiêm trọng, sao lại không dậy nổi vậy? Còn để Hữu Đường giám quốc?”

Hoàng thái hậu thở dài: “Đừng nói nữa, Đại ca này của ngươi luôn vậy, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Bây giờ còn tốt hơn chút, cuối cùng vẫn phải tĩnh dưỡng một hồi, chỉ là không thể bị mệt liền để Thái tử giám quốc.”

Hoài vương cười: “Cũng tốt, Hữu Đường vừa vặn cùng các đại thần học, tương lai giúp hoàng thượng chia sẻ.”

“Là như vậy.” Hoàng thái hậu sắc mặt ôn hòa, “Ngươi cũng đừng về vội, đồ đạc của Thục nhi ta bảo người dọn dẹp, ngươi ở lại mấy ngày rồi nói.”

Hoàng thái hậu nhìn Hoài vương, con ngươi hơi lóe lên.

Lời của Thái tử và Hoàng hậu bà vẫn đặt ở trong lòng, hôm nay tiểu nhi tử này đến đây, có phải bà cũng nên thử một chút?

LINK Truyện:

Sủng Phi <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/sung-phi-150699.html>

LINK Chương này:

Chương 30

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/sung-phi-150699/chuong-30.html>